

[Johanne Rambusch.]

budget, ja, det er maaske umuligt. Udgifterne er det meget lettere at tænke sig til, for de bliver neppe mindre; de kan nok blive en Del større end budgetteret, men de bliver sjældent mindre. Indtægtsiden derimod kan i dette Tilfælde kun hvile paa rene Gisninger. Men hvis man skal opstille et saadant Indtægtsbudget efter Gisninger — og jeg ved jo, at i dette Tilfælde kan man ikke opstille det efter Erfaringer —, maa man tage Hensyn til alle de Forhold, som kan komme til at virke ind. Og her maa jeg dog sige, at Teatrets Indtægts-Konto først og fremmest staar og falder med dets Ledelse, dets Administration, dets kunstneriske Præstationer — deri er jeg fuldstændig enig med den ærede konservative Ordfører (Ellinger). Men der er ogsaa andre Forhold, der vil komme til at spille ind her, og det er den Pengeknaphed, der for Tiden hersker. Der er ogsaa en anden Faktor, som gør sig gældende i vore Dage, og det er Tidens Udvikling paa Forlystelsesomraadet. Da man for en Menneskealder — eller maaske mere — siden fremstillede Tanken om Dobbeltscenen som Redningsplanken for den økonomiske Side af det kongelige Teaters Drift, da var Biografteatrene kun i deres Vorden, meget ufuldstændige, og ingen havde tænkt paa Radiofonien. Nu staar vi med de to Kunstarter — den Benævnelse tør jeg maaske ikke bruge, men jeg ved i Øjeblikket ikke noget bedre Navn for dem —, de har gennemgaaet en saa rivende Udvikling i disse Aar, en Udvikling, der bliver større Dag for Dag og hvis Muligheder efter min Mening er fuldstændig ubegrænsede. Lad os blot tænke paa Fjernsynet, forenet med Radiofonien, eller paa den talende Film, og vi vil kunne forstaa, at der ad den Vej stadig skabes en større og større Konkurrence til Teatret. Det er meget muligt, endda højst sandsynligt, at det kongelige Teater for en Menneskealder siden kunde være blevet økonomisk reddet ved en Dobbeltscene, men jeg tror, der vil være mange Vanskeligheder forbundet dermed i Øjeblikket. Da man for 44 Aar siden anlagde en Jernbane gennem Salling, var det Meningen, at den skulde fortsættes over Mors, og vi deroppe gik og haabede paa, at den snart maatte komme. Saa blev denne Banes Fortsættelse vedtaget og paabegyndt for nogle Aar siden, der blev eksproprieret, der blev købt forskellige Ejendomme, der blev nivelleret og lavet Overkørsler, og selve Baneanlægget blev paa-

begyndt; men pludselig standsede det hele, for man havde heldigvis indset, at denne Bane kun vilde blive et nyt Hul i Statsbanernes Pengepung. Jeg er bange for, at det kan komme til at gaa paa samme Maade med det kongelige Teaters Dobbeltscene. Jeg haaber det ikke, for det vilde jo kun være et meget sørgeligt Resultat, men vi maa have Blikket henvendt derpaa, og vi maa navnlig forstaa, at Publikums Ønsker i Retning af Forlystelser nu gaar i en helt anden Retning end i gamle Dage. Man vil helst sidde i sin Lænestol og se og høre det hele komme ind til sig og kun gaa i Teatret, naar der er noget ganske særligt, der lokker. Derfor vil der i de kommende Tider blive stillet ganske særlige Krav til Teaterledelsen, baade hvad det kunstneriske og det opfindsomme angaar. Der skal noget til for at lokke Befolkningen i store Skarer til Teatrene i vore Dage, og netop fordi jeg tror, at det i Betænkningen opstillede Indtægtsbudget vanskeligt holder, mener jeg, at vi Radikale er berettigede til at forlange, at der samtidig med dette Lovforslag fremsættes et andet, hvori Statens Tilskud til det kongelige Teater fastsættes til højst $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Jeg er ganske enig med mit Partis Ordfører i Folketinget, der i Begyndelsen af sin Betænkning skriver, at

„Forudsætningen for, at man kan gaa over til en Dobbeltscenedrift, der nødvendig medfører forøget Udgift for Teatret, maa være, at der samtidig eller forinden indføres en samlet Ordning af dets Styrelse og dets Forhold til Statskassen, der giver Udsigt til, at Indtægterne forøges samtidig med Udgifterne, og skaffer Sikkerhed for, at Statens Tilskud kan begrænses til et Beløb, der er betydeligt lavere, end det har været i de senere Aar.“

Jeg haaber, at den kommende Udvalgsbehandling maa skabe en helt anden Byggeplan end den her foreliggende, en Byggeplan, der ikke i samme Grad som denne forsynder sig mod Arkitekturen og Gadernes Beboere og ikke forsynder sig mod de brandtekniske og de teatertekniske Bud i saa høj Grad, som denne gør, saa at Dobbeltscenen i hvert Tilfælde ikke foruden de daarlige Tider og Biograferne skal have tusinde praktiske Vanskeligheder at kæmpe med i den daglige Drift, hvad den meget let vil faa, hvis dette Forslag gennemføres, ganske som det er, og jeg synes, det er udmærket, som Ordføreren for det konservative Parti foreslog, at der